

Žalobkyně podala na žalovanou pojišťovnu žalobu o zrušení rozhodčího výroku, již opřela o důvody § 595 čís. 1 a 3 c. ř. s. Žalobou, o níž tu jde, domáhá se rovněž zrušení téhož výroku, avšak z důvodu § 595 čís. 2 a 6 c. ř. s. První soud vyhověl námitce zahájené rozepře a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře a uložil prvnímu soudu, by v řízení pokračoval a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Námitka zahájené rozepře předpokládá mimo totožnost stran i totožnost sporného předmětu, a tato zase předpokládá souhlasnost právního důvodu a právního nároku v obou sporech. Na tuto zásadu, vyjádřenou v rozhodnutí čís. 7343 sb. n. s., odvolává se nejen napadené usnesení, nýbrž i dovolací rekurentka. Rozcházejí se však v podstatě v tom, že podle dovolací rekurentky jest v obou sporech, jež přicházejí v úvahu, právní důvod totožný. Při tom pokládá za právní důvod jsoucnost rozhodčího výroku a z něho plynoucí práva pro obě strany, a sice zejména pro stranu žalující i možnost naříkati rozhodčí výrok jako bezúčinný. S tímto právním názorem, pojímajícím právní důvod příliš široce a nerozlišujícím přesně právní důvod a právní nárok, nelze souhlasiti. Nárok v souzeném sporu nalézá vyjádření v § 596 první odstavec c. ř. s., podle něhož se žaluje na zrušení rozhodčího výroku, důvodem pak toho jest bezúčinnost rozhodčího výroku podle § 595 c. ř. s. Poněvadž pak toto zákonné ustanovení zahrnuje výčetmo určité důvody bezúčinnosti pod č. 1—8 (a důvody ty, jako souhrnné pojmy, mohou pozůstávati z více zvláštních důvodů, na příkl. jest-li důvod bezúčinnosti podle čís. 1 § 595 c. ř. s., opřen-li o neplatnost smlouvy, může tato neplatnost zase býti opodstatňována buď nezpůsobilostí osob, nebo vadou projevené vůle a pod.), zakládá-li se žaloba na některém z nich (srovn. doslov § 596 druhý odstavec c. ř. s.), jest míti za to, že právním důvodem jsou tyto určité důvody, které se ve sporu uplatňují, se skutkovým základem k nim se vztahujícím. Pokud jsou tedy v souzeném případě uplatňovány jiné důvody bezúčinnosti (§ 595 čís. 2 a čís. 6 c. ř. s.), nežli v předchozím, není zde totožnosti právního důvodu a tudíž ani totožnosti předmětu sporu, takže nemá místa námitka zahájené rozepře.

Čís. 14973.

Pracovní soudy.

V řízení před pracovními soudy není předepsána přípravná lhůta mezi doručením obsílky k roku a dnem roku.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 97/36.)

Proti rozsudku pro zmeškání, vydanému prvním soudem, uplatňoval žalobce v odvolání zmatek (§ 28 čís. 4 zák. o prac. soudech), jež shledával v tom, že obsílka k roku nebyla doručena jemu, nýbrž domovní-

kovi, který poslal sice obsílku za ním pod novou adresou, ale tak pozdě, že mu byla doručena až v den ústního jednání, takže ani automobilem nemohl včas k roku se dostavit. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání. **D ů v o d y:** Žalobci, který neudal soudu (§ 101 c. ř. s.) změnu adresy, doručena byla obsílka k roku dne 28. srpna 1935 pod starou adresou v domě, kde žalobce byt si ponechal — a to domovníkovi, jehož žalobce výslovně zplnomocnil k přijetí obsílky s tím, aby ji za ním domovník poslal. Nelze tedy mluvit o tom, že by žalobci byla nezákonným postupem odňata možnost před soudem projednávat a že by tu byla vytýkaná zmatečnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Obeslání k prvému roku mohlo býti žalobci podle § 102 c. ř. s. (§ 19 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.) doručeno náhradním způsobem. To se také stalo, neboť obeslání to bylo mu doručeno v jeho bytě, což napadené usnesení výslovně zjišťuje a z čehož jest stěžovateli také v dovolacím rekursu vycházeti, a doručení bylo vykonáno k rukám domovníka, který jednak byl dozorčí osobou ustanovenou pronajímatelem žalobcova bytu a v témže domě bydlel, jednak měl ještě od žalobce zmocnění, aby soudní obsílku pro něho přijal. Takto vykonané doručení plně hovělo ustanovení § 7 odst. 2 předpisů o doručování soudních vyřízení poštou, uveřejněných ve sdělení Věstníku ministerstva spravedlnosti roč. 1928, strana 184. Nelze mu tedy vytýkati nezákonnost. Stěžovatel ovšem již v odvolání uplatňoval také, že mu obeslání bylo doručeno opožděně. Žaloba byla podána dne 26. srpna 1935 a rok byl ustanoven na den 30. srpna 1935. Obeslání bylo vypraveno soudem prvé stolice dne 27. srpna 1935 a doručení bylo vykonáno již dne 28. srpna 1935. Poněvadž byt žalobcův byl v předměstí sídla pracovního soudu, bylo toto doručení vykonáno ještě včas, aby se žalobce dne 30. srpna 1935 mohl dostavit k roku. Pro zpravení žalobce o roku zbýval ještě celý den. Ustanovení § 25 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n. (§ 19 jednacího řádu pro pracovní soudy) nepředpisuje nějakou přípravnou lhůtu, která by musela ode dne roku uplynouti, nýbrž naopak § 25 zákona o pracovních soudech a § 19 jednacího řádu pro pracovní soudy ukládají soudu, aby prvý rok neb rok k zahájení sporu ustanovil zpravidla do pěti dnů od podání žaloby, nebráníce mu nikterak, aby tento rok ustanovil na dobu ještě kratší, jak se stalo v tomto sporu. Že by tímto postupem soudu bylo žalobci znemožněno, aby se k roku dostavil, nelze uznati.

Čís. 14974.

Zákon o pracovních soudech.

Pracovní soud není příslušný rozhodovati o nárocích domovníka za konané práce, ani jde-li o práce nedomovnícké (praní prádla).

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 115/36.)